

На Волині затримали прикордонника за сприяння контрабанді бурштину

Прикордонник вимагав гроші від місцевих мешканців за сприяння контрабанді бурштину. Правоохоронці «взяли» прикордонника при отриманні 950 доларів США за контрабанду п'яти кілограмів бурштину. Співробітники спецслужби раніше задокументували інший факт незаконного переміщення через кордон такої ж кількості «сонячного каменю», за що військовослужбовець отримав тисячу американських доларів.

2,5

стільки тисяч тонн санкційної їжі вже знищили в Росії. Про це повідомив «Россельхознадзор». «Станом на 7 лютого затримано 2540,9 тонн рослинної харчової продукції, з яких знищено 2368,2 тонн», — розповіли у відомстві.

Савченко звільнять незалежно від вироку

Марк Фейгін, адвокат Надії Савченко, яку судять у Росії, переконаний, що її звільнять незалежно від вироку. «Савченко звільнять (незалежно від вироку), оскільки її невинуватість не викликає сумнівів ні у звинувачення, ні в суду, ні в Кремля», — написав Фейгін у Twitter.

5

Відомості.інфо №5 (797)

11 -17 лютого 2016 року
<http://www.vidomosti-ua.com/>

Проблема

Конфлікт довкола землі «вилитися» в кримінальну справу

Та цивільний позов на 70 тисяч гривень

ВЕЛИКОДУШНІСТЬ ЗАКОНУ НЕ ГАРАНТУЄ ЙОГО СПРАВЕДЛИВУ РЕАЛІЗАЦІЮ

Ветерани Другої світової війни, воїни-інтернаціоналісти, чорнобилці... Це далеко не повний перелік осіб, яким держава свого часу виявила повагу шляхом надання окремих преференцій. До цього списку новітня історія України додала учасників антитерористичної операції на сході нашої держави. І це цілком справедливо. Реальність така, що коли одним із них вдається без перешкод домогтися задекларованих пільг, інші тривалий час стукають у чиновницькі кабінети, щоб отримати бодай посвідчення учасника бойових дій. Хтось бере, незважаючи на заслуги, від суспільства все сповна, а хтось сподівається лише на крихти із загального «пирога». Так було завжди, так є і, мабуть, буде.

Втім, судячи із соціальних настроїв, найбільшійою з-поміж усього, що гарантує таким пільговикам держава, залишається проблема виділення землі. Законодавством передбачено систему пільг для учасників бойових дій та осіб, прирівнених до них, щодо надання земельних ділянок. Відповідно до ст. 12 (п. 14) Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту» учасникам антитерористичної операції Україна також гарантує першочергове відведення земельних ділянок для індивідуального житлового будівництва, садівництва та городництва. Однак закон чітко визначає, що надання у власність таких земельних ділянок здійснюється в порядку, визначеному ст. 118 Земельного кодексу України, тобто за умови, що учасник бойових дій не скористався своїм правом на безоплатне отримання у власність земельної ділянки та надав відповідний документ, який посвідчує його участь в АТО.

Звичайно, кожному хочеться отримати землю кращу й у вигідному місці. Адже вона завжди була та залишається в ціні. Однак великодушність закону, на жаль, не завжди гарантує його справедливую реалізацію. Тому це нерідко породжує в суспільстві зловживання з наданням землі у власність, а відтак — породжує недовіру, викликає підозру та провокує конфлікти. Адже отриману безкоштовно землю можна легко продати та на рівному місці виручити чималі гроші. Коли поруч ще й наочний приклад, як, скажімо, у селі Любохини Старовижівського району, де довкола озера Пісочного вирросло скандальне котеджне містечко з освітленими пірсами та виритими для власних потреб каналами, де під плескіт лагідних хвиль ніжяться на сонці зможні прокурори, митники, «есебушники» та інші «володарі життя», які різними способами отримали найкращі ділянки з мальовничими краєвидами, то спокуса скористатися правом безкоштовного отримання землі, а потім її продати, суттєво зростає. З іншого боку, любохинівці дуже занепокоєні тим, що земля поблизу озер, яких тут налічується близько десяти, і яку виділяла сільська рада гектарами, користуються переважно не місцеві жителі, зокрема й учасники АТО, а приїжджі, і бачать у цьому зловживання з боку окремих осіб, зокрема й посадовців. У них вживається терпеч з приводу такого безчинства, тому багато хто намагається зберегти землю, що належала їхнім предкам, для своїх дітей та онуків усіма можливими та неможливими способами. А вдаюся в ці подробиці, власне, для того, щоб глибше зрозуміти, чому в названому населеному пункті й трапився безпрецедентний резонансний випадок, що став приводом до судового розгляду.

Одне з любохинівських озер

ВЕРСІЯ ВІД ПОТЕРПІЛОГО

Минулоріч, 14 серпня, на православне свято Маккавея, близько 19.00 години інспектор дозвільної системи Старовижівського РВ УМВС у Волинській області Роман Максимець разом із кількома своїми колегами по роботі власним автомобілем поїхали в село Любохини, щоб подивитися на земельні ділянки, які поблизу озера Пісочного мають виділяти учасникам АТО, та заодно поспілкуватися з депутатом місцевої сільської ради Оленою Данилюк, котра на сесії висловила своє невдоволення тим, що саме працівникам міліції, котрі мають статус учасника антитерористичної операції, надають землю в Любохинах, і була категорично проти цього.

Оглянувши наділи та зробивши висновок, що міліцію нібито намагаються обдурити, виділивши землю в болотистому місці, вони поїхали до кафе-бару «Корчма», який належить родині Данилюків. Там і зустріли власника бару Володимира, чоловіка Олени.

— Він привітався з нами та запропонував мені та Ярославу Самчуку, з яким я зайшов у приміщення, присісти до нього за стілець, — говорить Роман Максимець. — Я відповів, що ображений на його дружину, і пояснив чому. Данилюк зазначив, що в депутатські справи Олени не втручається.

Роман Максимець та Ярослав Самчук вийшли з бару і сіли в салон власного автомобіля. У той час до машини підійшла Олена і запитала, які претензії Роман до неї має. Жінка ще раз підтвердила свою позицію, що спирається на думку односельців, підкресливши: Максимець родом із села Поліського, де теж є озеро, тож нехай там і бере земельну ділянку. Це стосується і його колеги, котрі є вихідцями з інших населених пунктів, а то й районів. Чому ж там не користуються своїм пільговим правом? А їхнє озеро Пісочне належить любохинівцям, тому нехай там отримують наділи місцеві учасники АТО. Роман Максимець спробував пояснити, що має право взяти земельну ділянку в будь-якому місці України.

Але консенсусу обидві сторони так і не досягли, хоч до цього були в хороших стосунках. Розмова переросла в обопільні звинувачення.

— Роман кричав «Я тобі зроби!»; махав перед моїми очима посвідченням, казав, що це через мене він не отримав землі в Любохинах, про що почув від сільського голови (вже колишнього — прим. автора), — розповіла в судовому засіданні свідок Олена Данилюк. — А потім став погрожувати, що приїде у міліцейській формі та закриє наш бар. Згодом по телефону спробував за-

лякати тим, що мій син змушений буде залишити навчання в правничому ліцеї.

Олена залишила Романа Максимця в авто, а сама побігла в бар, а звідти до міліціонерів вийшов її чоловік, Володимир Данилюк. За словами потерпілого, не вимовив жодного слова, відразу кулаком правих вдарив Романа в ніс, з якого пішла кров. Як стверджує Максимець, він, можливо, на кілька секунд втратив свідомість, тому не міг чинити супротивнику належного опору.

— Данилюк у привідчене вікно продовжував безпричинно наносити один за одним удари кулаками в голову, шию, по моїй лівій руці, розірвав на мені футболку. Ярослав Самчук, що сидів поруч, спробував його заспокоїти та відтягнути мене від дверцят усередину салону. Тоді Володимир розвернувся і пішов у «Корчму», — говорить Роман Мак-

Одне з любохинівських озер

симець. — Я поїхав у Старовижівську районну лікарню, де отримав необхідну допомогу. У мене на тілі були гематоми, синці, інші пошкодження.

ВЕРСІЯ ВІД ОБВИНУВАЧЕНОГО

Обвинувачений Володимир Данилюк стверджує, що потерпілий з'явився в їхньому закладі після 16 години, тобто в робочий час.

— Підійшовши до мене, навіть руки не подав, хоч ми були добре знайомі, — говорить Володимир. — І все через те, що моя дружина «на сесії сільської ради багато відкривала свого рота, тому ми більше не друзі». Розмови дружини з Романом я не чув і нічого не бачив, а коли вона повернулася заплакана, то сказала, що Максимець «нам зделає». Тому я вийшов до нього, щоб захистити честь своєї дружини і себе, підійшов до вікна автомобіля, за кермом якого сидів потерпілий, і наніс йому по губах два удари та розірвав футболку.

ДВА РАЗИ ЧИ ДВАДЦЯТЬ УДАРИВ ПІДСУДНИЙ?

У судовому засіданні, де йшлося про те, що нібито простий підприємець «по-звірячому», якщо зва-

жати на висновок судмедексперта, побив працівника правоохоронних органів у присутності іншого міліціонера, мимоволі виникло чимало запитань. По-перше, що це за страж порядку, який не може навіть себе захистити, хоч послужний список у Романа Петровича досить солідний? По-друге, здивували дії його колеги Ярослава Самчука, який не зумів попередити хуліганство, хоч явно спостерігав, що назріває конфлікт. Може, спрацював ефект несподіванки? До слова, цей свідок стверджував, що Володимир Данилюк вдарив Романа Максимця 20 разів. То 20 чи все ж 2? Хто дурить суд: підсудний чи потерпілий та свідок при погонах? Чому на досудовому розслідуванні не були допитані двоє інших свідків, які давали покази вже в суді, і наскільки правдиві їхні свідчення? Чи, може, слідчий, що вів справу, не дуже старанно виконав свої служ-

тури, яким вона й скористалася.

РІШЕННЯ СУДУ НЕ ОСКАРЖУВАВ НІХТО

Звичайно, добре обміркувавши ситуацію, Володимир Данилюк нині не вчинив би нічого подібного, хоч під «гарячу руку» він саме так відреагував на образ дружини. До того ж у селі його вважають людиною поміркованою та авторитетною, бо в нинішньому скликанні обрали депутатом сільської ради, головою батьківського комітету в школі та навіть клопотали за посередництва депутатів Любохинівської сільської ради до Старовижівського районного суду, щоб звільнити чоловіка від кримінальної відповідальності та передати на поруки депутатів. Втім, суд прийняв дещо інше рішення — покарав винуватця штрафом у розмірі 850 гривень.

На цьому можна було б ставити жирну крапку, якби... Якби потерпілий не жадавав відшкодувати йому матеріальні збитки в сумі 20 тисяч гривень та моральну шкоду в розмірі 50 тисяч гривень. Як пояснив у суді, через цей інцидент йому довелося перенести хірургічну операцію на носі, фізичні та моральні страждання. Навряд чи хтось може в цьому сумніватися, залишається лише поспівчувати людині, бо будь-яке оперативне втручання — це ризик.

Але довести документально, що операція була пов'язана саме з наслідками побойв, потерпілий довести не зміг. В аптечних чеках, які він представив у суд на суму 4 110 гривень, окрім медичних препаратів, були і серветки, і рушники, і навіть... швабра (злиднена наша медицина, хоч і обласна! — подумалося). Відсутність необхідних доказів вплинула на те, що суд зобов'язав Володимира Данилюка виплатити потерпілому лише 500 гривень ма-

теріальної шкоди. Щодо моральної, то довести своє право на отримання відшкодування в Романа Петровича забракло аргументів.

Під час судового слухання мені дуже хотілося, щоб обидві сторони знайшли порозуміння і примирилися, адже до цього випадку вони й справді були друзями. Однак цього не сталося. Втім, рішення суду ні одна з них не оскаржувала.

Озеро Пісочне, яке стало причиною конфлікту, наче медом намащене для охочих взяти поблизу нього земельну ділянку, про що свідчать пристрасті довкола водойми, які тривають вже кілька років. Хоч після отриманої в Любохинах відмови про виділення землі учасник АТО інспектор дозвільної системи райвідділу міліції Роман Максимець, який разом з іншими поліцейськими забезпечував правопорядок у зоні АТО, взяв-таки земельну ділянку неподалік озера Луки на території Дубечненської сільської ради площею 5 соток, яку планує використати для ведення ОСГ. За його словами, має намір скористатися правом отримання й землі під садівництво. Шкода лише, що дружбу, яка пов'язувала чоловіків у минулому, вже не повернути.

Наталія ЛЕГКА
Старовижівський район